

V L A A M S P A R L E M E N T

Zitting 1999-2000

14 juli 2000

VOORSTEL VAN DECREET

– van de heren **Robert Voorhamme** en **Lucien Suykens** –

**houdende wijziging van de wetbepalingen inzake de slijterijen van gegiste dranken,
samengeordend op 3 april 1953, door de afschaffing van de belastingen op slijterijen
van gegiste dranken**

TOELICHTING

DAMES EN HEREN,

De horeca vertegenwoordigt een niet te verwaarlozen sector van de Belgische economie. De sector neemt ongeveer 3 % van het BNP voor zijn rekening en telt ongeveer 120.000 ingeschreven werknemers. De horecasector is een van de belangrijkste sectoren waar laaggeschoolden een betrekking vinden. In Vlaanderen stellen cafés 12.000 mensen tewerk.

Elke economische sector die extra werkgelegenheid voor laaggeschoolden creëert, verdient extra aandacht. Zeker als het een sector met een sterk KMO-profiel betreft die bovendien een grote bijdrage levert tot het sterke sociale leven dat zo eigen is aan onze samenleving.

De cafésector wordt algemeen beschouwd als de economisch meest kwetsbare tak van de horeca. Nochtans bestaat er een grote financiële drempel om een café te openen, namelijk de zogenaamde openingstaks. Wie een café wil openen, moet vooraf een belasting van driemaal de jaarlijkse huurwaarde betalen. Voor een éénmanszaak is die belasting eenmalig. Voor de vennootschappen is ze slechts 15 jaar geldig. Na verloop van die periode moeten ze vijfjaarlijks een belasting betalen die gelijk is aan de helft van de openingstaks.

Deze openingsbelasting is verschuldigd als men in een horecazaak sterke of gegiste dranken serveert zonder een maaltijd. De mogelijkheid om deze dranken te serveren, is reeds voldoende. Zo kunnen zelfs restaurants, tearooms en hotels onder deze bepaling vallen.

De openingsbelasting wordt geregeld door de wetsbepalingen inzake de slijterijen van gegiste dranken, samengeordend op 3 april 1953. Ingevolge de artikelen 3, 3°, en 4 van de bijzondere wet van 16 januari 1989 betreffende de financiering van de gemeenschappen en de gewesten is de openingsbelasting op dranklijterijen een gewestelijke belasting geworden, waarvan de gewesten de aanslagvoet, de heffingsgrondslag en de vrijstellingen mogen wijzigen. Artikel 5 van die wet bepaalt ook dat de belasting aan de gewesten wordt toegewezen op grond van hun lokalisatie, dat is de plaats waar het lokaal 'dienende tot slijterij' is gelegen.

Voor cafés is de openingsbelasting een grote drempel die het 'break-even-punt' van de onderneming verlegt. De cafésector is de enige sector waar een zelfstandige ondernemer nog een fiscale drempel

moet overwinnen om een zelfstandige activiteit uit te kunnen oefenen.

Wij menen dan ook dat de belasting om de volgende redenen geen enkele bestaansreden meer heeft :

- 1° Startende ondernemingen in arbeidsintensieve sectoren verdienen positieve impulsen. Dat impliceert dat louter financiële drempels als voorwaarde voor de toegang tot een beroepsactiviteit kunnen worden afgeschaft. De openingsbelasting fungeerde enigszins als rem op lichtzinnige besluiten tot opening van een café. Die bestaansreden is echter achterhaald sinds de inwerkingtreding van het besluit van 21 oktober 1998 dat uitvoering geeft aan de programmawet van 10 februari 1998 ter bevordering van het zelfstandig ondernemen : sinds 1 januari 1999 moet elke startende KMO – hetzij als eenmanszaak, hetzij als vennootschap – die een activiteit wenst uit te oefenen waarvoor een inschrijving in het handelsregister is vereist haar kennis van het bedrijfsbeheer kunnen bewijzen. Deze kennis wordt bewezen door het voorleggen van een getuigschrift van middenstandopleiding of door beroepservaring. De financiële drempel is dus vervangen door een kwalitatieve waarborg : beheerskennis en managementvaardigheden zijn nu een noodzakelijke voorwaarde tot het verkrijgen van een vestigingsattest als ondernemer.
- 2° Vele startende caféhouders beschikken vanwege de grote bedragen van de openingsbelasting niet over voldoende financiële middelen om deze belasting zelf te betalen. Zij hebben geen andere mogelijkheid dan die openingsbelasting door een brouwerij of bierhandelaar te laten financieren. Dat leidt ertoe dat de caféhouder niet enkel die financiering terugbetaalt, maar dat hij bovendien verplicht is een exclusieve afnameverplichting voor bieren en drinkwater te aanvaarden. De exclusieve afnameverplichting zorgt ervoor dat hij zijn dranken duurder betaalt dan de vrije caféhouder. Door de afschaffing van de openingsbelasting wordt de caféhouder minder afhankelijk van de brouwerijen.
- 3° De openingsbelasting is geen efficiënte belasting. Ze wordt niet vastgesteld op basis van de winst of omzet van de caféhouder, zijn draagkracht speelt geen enkele rol. Men kan zich bovendien afvragen of die belasting een kostenbaten-analyse zou overleven. Kost de inning van de openingsbelasting niet meer dan ze opbrengt ? Volgens de ramingen van de federale begroting van het jaar 2000 zou de openings-

belasting zo'n 670 miljoen frank opbrengen, waarvan 370 miljoen aan het Vlaamse Gewest zou worden uitgekeerd. Bijna 100 ambtenaren van de administratie van de Douane en Accijnzen zouden zich bezighouden met de inning van de openingsbelasting. Daarenboven is de betaalde belasting voor de caféhouder een aftrekbare kost. Het is dus voor een deel een vestzakbroekzak-operatie tussen de gewestregeringen en de federale regering : de betaling van de openingsbelasting zorgt ervoor dat een caféhouder minder inkomstenbelasting hoeft te betalen.

Robert VOORHAMME

Lucien SUYKENS

VOORSTEL VAN DECREET

Artikel 1

Dit decreet regelt een gewestaangelegenheid.

Artikel 2

In de wetsbepalingen inzake de slijterijen van ge-giste dranken, samengeordend op 3 april 1953, ge-wijzigd bij de wetten van 6 juli 1967, 10 oktober 1967 en 6 juli 1978, worden hoofdstuk III, bestaan-de uit de artikelen 8 tot en met 25ter, hoofdstuk IV, bestaande uit artikel 26, en hoofdstuk V, bestaande uit artikel 27, opgeheven.

Robert VOORHAMME

Lucien SUYKENS
